

CARLES PORTA

EL

DIA

IA

QUE

VA

IA

IG

MARXAR

IA

AR

EL DIA QUE VAIG MARXAR

Carles Porta

Fanbooks

© Carles Porta, 2016

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext

ISBN: 978-84-16716-21-0

Dipòsit legal: B. 1.058-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

1

Quin sidral es va muntar! Total, perquè vaig marxar. La decisió no va ser gaire meditada, però i què? Al final, era el meu problema, no? A més, ara ja està fet.

No sé pas quan va començar tot plegat, però sí que sé quan va acabar. Primer, dues llums paral·leles trencant la foscor, després un pas endavant cap al vehicle que m'havia de transportar i... adéu! Bé, adéu del tot, encara no. Abans hi va haver un caos total amb llumetes i sorolls i algun imbècil fent comentaris estúpids. Ha! Volien que em quedés. I una merda!

Havia sortit de casa a les quatre de la tarda. Bé, dic

de casa, però no era casa meva. Casa meva està en una altra ciutat, però els meus pares, farts de mi, m'havien enviat a estudiar a casa del meu germanastre, a aquest coi de ciutat on fot un fred de nassos. Ah! I el fred rai, el que no podia suportar era la boira. Quina fàstic de boira. Se't clava als ossos. Penetra a poc a poc, t'entra a dins i tens fred fins i tot tapat al llit. Uf, això de la boira sí que em tenia amargat. Un dia, una profe de l'institut ens va demanar un poema i jo en vaig escriure un sobre la boira. Començava així: «La boira és un vel i és un tel». Aquell vers li va encantar, a la professora. Era una de les poques amb qui hauria anat a fer una copa. De fet, me l'hauria follat i tot. No és que estigués molt bona, però tenia uns bons pits, un bon cul i uns bons llavis. Amb això ja es pot anar tirant, no us sembla? Però aquella paia era molt fidel, o això és el que deia cada vegada que a classe trencàvem la rutina i ens enredàvem en debats i discussions sobre qualsevol cosa. Bé, qualsevol cosa, no; gairebé sempre discutíem de sexe. A la professora la fotíem nerviosa, pobra, però a

nosaltres no hi havia manera de fer-nos canviar de tema. Tot era cardar i cardar. A les ties també els agradava parlar de sexe. Això em sorprenia perquè m'havia imaginat que serien més tímides, més paradetes. Potser passava només a la meua classe, però les ties també estaven encantades de parlar de sexe. Això sí, eren més llestes. No sé qui sempre deia que les nenes són més madures que els nens. Per parlar sí, però per portar les coses a la pràctica, ni parlar-ne! Jo crec que cap de les paies de la meua classe havia follat mai. Bé, potser sí, potser estic exagerant. Amb disset anys més d'una ja ho devia haver fet. Sobretot la Mari, aquella era una meuca. Però ja us en parlaré després, de la Mari. Ara érem en allò que a la profe li havia agradat el poema de la boira. Jo deia que és un vel perquè, quan estàs deprimut, i això em passava sovint, és com un vel que et permet amagar-te. Quan hi ha boira t'hi pots amagar i la gent no et veu. Això és collonut! A més, com que fot tant de fred, la gent va molt tapada i camina molt de pressa i no s'està d'hòsties, i no s'atu-

ra a parlar amb tu. Si estàs depre, això és fantàstic perquè tothom et deixa en pau. Però si estàs content, la boira és una putada. No et deixa veure res. Però res de res! De debò, si no heu viscut en una ciutat amb boira, millor que calieu perquè no sabeu de què coi esteu parlant. Viure en una ciutat amb boira és una tortura permanent, diguin el que diguin alguns poetes idiotes que no saben sobre què escriure i parlen de la boira. Jo només en vaig fer un, de poema, i va ser perquè ens ho va manar la professora de català, que si no, de què? I per això vaig posar que la boira és un tel, perquè és com un tel als ulls que no et deixa veure res. Ah! I aquella colla de ninots de la classe es van fotre un tip de riure quan la tonta de la professora me'l va fer llegir en veu alta. Mira que li vaig dir:

—Ei, tia —jo li deia «tia», encara que sabia que l'emprenyava molt, però em sortia així, no ho feia per empenyar, em sortia així i prou—, que jo no vull llegir-ho en veu alta, vale?

—Lolo! —tot Déu em deia Lolo, un nom patètic, ja

ho sé, però com que me'n deia tothom, doncs jo era el Lolo, que té pebrots la cosa: a Lleida era «lo Lolo»; per cagar-s'hi!—. Surt aquí al davant i llegeix el poema, sisplau. És molt bonic i vull que tothom pugui apreciar la teva sensibilitat.

La paia ho va fer amb bona intenció, ho sé, però a mi em va enfonsar. Si hagués sigut un altre professor, qualsevol cabronàs d'aquells, l'hauria engegat a pastar fang, però a ella no. No podia. I no sé per què. Suposo que perquè me la volia beneficiar, encara que jo sabia que amb ella no hi havia gran cosa a pelar. Estava casada i sempre deia que la fidelitat és una virtut important i necessària a la vida. Segur! I, si no, que l'hi preguntin a la Mari, que es menjava tots els naps de la classe i tots els tios perdien el cul per ella. Tots menys jo, és clar. O sigui, que vaig sortir al davant de la classe i ja vaig veure a aquells malparits fotent-se un tip de riure. D'ells m'ho esperava. Jo també m'hauria partit el cul si hi hagués sortit un d'ells. El que més em va tocar els ous van ser les ties. Bé, no totes. Algunes em mira-

ven amb ulls tendres. Però no sé si és perquè estaven penjadetes de mi o per la situació. Ja sé que sóc guapet. Faig metre vuitanta, moreno, amb els ulls blaus, i totes les paies diuen que estic boníssim. Però aquell dia em van agafar amb la guàrdia baixa. Jo no volia sortir, però la Montse —la professora es deia Montse— hi va insistir. Quina vergonya! Els veia a tots com s'aguantaven el riure, i elles també. Putes!

El dia que vaig decidir marxar no hi havia boira. Fotia un fred de cal Déu! Però no hi havia boira. Sort, perquè no hauria sigut el mateix. Hauria sigut molt pitjor.

2

El dia que vaig decidir marxar era carnaval. El moment exacte en què vaig prendre la decisió no el tinc clar. Ja feia temps que em rondava pel cap, era una idea que anava i venia. No la controlava jo. Al principi pensava «va, no siguis ruc, tampoc exageris», però jo tenia clavat al cor que la vida que jo estava vivint no tenia sentit i, quan tenia un baixon d'aquells tan fotuts o quan em sentia tan sol o estava tan perdut, em tornava la idea de marxar. No ho vaig comentar mai amb ningú. Amb qui? I per a què? No sé ben bé quan vaig prendre la decisió definitiva, fins i tot crec que ni la vaig prendre,

diria que em va caure, té gràcia, la decisió més important de la meua vida i crec que va venir sola, en l'últim instant. No ho sé. És igual, el cas és que vaig marxar la nit de carnaval.

Haviem quedat amb aquella colla de galifardeus —m'encanta la paraula *galifardeu*, me la va ensenyar la profe de català i m'encanta— per anar a la rua, la desfílada aquella on tothom va ben gat i aprofita per disfressar-se i totes aquelles collonades. Haviem dit que ens disfressaríem de militars. Au, va! Algun d'aquells idiotes ja hi anava tot l'any, vestit de militar, però aquell dia ens havíem de posar tots pantalons i guerrera. A mi no em va donar la gana. Jo no aniria disfressat. I un be negre! Que es disfressin ells. No em va passar pels collons.

A les quatre vaig sortir de casa de mon germanastre. Però això ja us ho he dit, oi? El que no us he explicat és qui era el meu germanastre. Era un bon paio. Per edat podia ser el meu oncle. Ens portàvem divuit o vint anys, ja ni ho sé. Mon pare devia haver tingut una

doble o triple vida. Ja us en parlaré, d'ell, però ara no em ve de gust. No s'ho mereix. El meu germanastre sí. Era un separat agre, però bon tio. El que passa és que estava tot el dia pencant i no li veia el pèl, ni ell a mi. Encara no sé de què coi treballava. No sé si era veterinari o comercial de veterinària o alguna cosa així. El que sí que sé és que era autònom i anava de cul. Si no sou autònoms no podeu saber què és i la putada que significa. Jo ho sé bé perquè ho veia en el meu germanastre, que es passava el dia carrant i no tenia mai ni un euro. Les poques vegades que havíem parlat sempre es queixava. «Fes-te funcionari —em deia—, és l'única manera de no patir pel sou. La majoria són uns amargats, però no pateixen mai pel sou i jo, a part d'estar amargat, no arribo mai a final de mes».

Pobre tio. M'hauria quedat només per ell, però quan vaig fer el gest de marxar no hi vaig pensar, en ell; només vaig pensar en mi.

Vivíem en un pis a Passeig de Ronda, prop de Ricard Vinyes. Era un pis molt vell, bastant tronat, amb el

terra molt fosc i les parets mal pintades. No tancava cap porta i la majoria de persianes estaven espatllades, però era bastant gran i hi cabíem molt bé. Si volíem, no ens trobàvem en una setmana. Ni a la cuina. I cadascú tenia el seu vàter, amb dutxa i tot. Ell no cuinava mai, i jo, tampoc. El Paco era fill del meu pare. Crec que el cabró del pare, quan encara era un crió, va deixar prenyada una neneta molt jove del poble i va fotre el camp cap a Barcelona i no va voler saber res més d'ella. Suposo que el Paco, el meu germanastre, va acceptar que jo anés a viure amb ell per no sentir-se sol, o potser perquè els meus pares l'ajudaven a pagar el pis. Em sembla que li donaven una bona pasta perquè em deixés estar allà. No ho sé. El cas és que jo, al Paco, només l'havia vist un parell de vegades abans d'anar a viure amb ell i em sembla que no havíem parlat mai. Quan venia a casa, parlava amb el pare i fotia el camp. Jo l'envejava quan el veia marxar. Nosaltres vivíem a Barcelona, bé, a Collblanc, que ja és l'Hospitalet, però tothom diu que és Barcelona. La veritat és que no sé d'on som perquè

sempre ens estàvem canviant de pis. Era una putada perquè no podia fer mai amics. El que sí que sé és que l'última vegada que vaig estar vivint amb els pares va ser a Collblanc, i d'allí ja em van enviar a Lleida, amb el meu germanastre. Un dia li vaig demanar permís al Paco per dir-li germà, però no va dir res i, per la cara que va fer, em sembla que no li va agradar, per això li dic germanastre. I mira que sona malament: germanastre. A Lleida vivíem damunt del bar Manila. Tant ell com jo fèiem mitja vida al Manila, però en horaris diferents. No coincidíem mai. De vegades ens donàvem els encàrrecs a través de la gent del Manila. Bona gent. El bar era petitó. Una barra molt llarga i, al fons, una tele gran per poder mirar el futbol. La gent que va al bar només vol mirar futbol. El barri és una zona una mica semblant a Collblanc; bé, la veritat és que jo ja ho veia tot igual, o potser és que no m'hi fixo gaire, en tot això. Un dia, allí davant mateix, en va passar una de molt grossa. Va ser la rehòstia. Jo no ho vaig veure, m'ho van explicar els del Manila. Es veu que uns tios, joves, ha-

vien discutit amb un vell, un paio que estava mig boig, o boig del tot. Tot va començar en un altre bar. Doncs això, que els joves es fotien del vell i li prenién el pèl i tot això, i resulta que el vell, fart que se'n burlessin, va marxar del bar molt empenyat, renegant i amenaçant-los que se'n recordarien, d'ell. I els altres no paraven de fotre's de l'home i d'insultar-lo. Els dos joves tenien el cotxe aparcat davant del Manila, a la cantonada, i poc s'esperaven el que acabaria passant. Al cap d'una bona estona, els dos jovenots ja eren dins del cotxe, vés a saber si fumant-se un cigarro i a punt per marxar, que van veure una altra vegada el vell mig boig que tornava. Es veu que l'home portava un pot de Dan-Up a les mans i segurament els dos carallots van tornar a fotre-se'n. I el vell s'hi va apropar i, aprofitant que tenien la finestra abaixada, els va abocar tot el contingut del pot de Dan-Up al damunt. Però el més fort és que no era iogurt, era gasolina! Molt fort! I el cabró, després de ruixar-los amb gasolina va i els va fotre foc! I es va quedar tan ample mirant com es cremaven aquells dos idio-

tes dins del cotxe. Quins collons! El vell sonat havia anat a casa a buscar un pot de Dan-Up ple de gasolina i el va abocar a la cara dels que li havien dit de tot i els va cremar. Redéu! Ha de ser terrible morir així. Bé, un la va palmar però l'altre va quedar fet un cristo. Em sembla que se'n va sortir. Però que fill de puta, el vell! Només de pensar-hi m'acollono. I cada vegada que passava per aquella cantonada hi pensava. La gent té unes coses que flipes, tio!

El dia de carnaval, en sortir de casa a les quatre, vaig dir adéu als del Manila. La veritat és que en aquell moment encara no tenia clar que marxaria. Els vaig dir un *adéu* com volent dir «fins a la nit» o «fins demà». Però ja no em tornarien a veure més el pèl. Al bar hi havia els de sempre. És curiós perquè al bar sempre hi ha els de sempre. A cada hora els mateixos, i són diferents en funció de les hores del dia. Bé, alguns hi són tot el dia.